

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/69/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122370909
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122370909.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., E. F. XXXX/XXX, zastúpeného JUDr. Jozefom Dobrovičom, advokátom, so sídlom Bratislava, Záhradnícka 27 proti žalovanému G. - H. I. I., so sídlom J., K. XXXX/X, IČO XX XXX XXX o zaplatenie 7.579,83 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 15C/57/2022-102 zo dňa 16. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 3.579,83 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.579,83 eur od 05.11.2020 do zaplatenia zastavil (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.000 eur od 05.11.2020 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5,54 % (výrok III.). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia 7.579,83 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že do 21.05.2018 bol výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, k.ú. F. L., a to bytu č. XX, na 3. poschodí bytového domu so súp. č. XX, postaveného na parcele č. XXX/X, v podiele 1/1 a spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1100 m², podiel 97/3599. Titulom notárskej zápisnice o osvedčení priebehu dobrovoľnej nehnuteľnosti sp. zn. N 373/2018, NZ 16147/2018, NCRIs 16508/2018 zo dňa 21.05.2018 a následným vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností sa výlučným vlastníkom stal G. C.. Žalovaný bol dražobníkom dobrovoľnej dražby, ktorý nepostupoval už pred samotnou dražbou v súlade so zákonom, na základe čoho podal žalobca návrh na určenie neplatnosti dražby. Vec bola vedená na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 11C/39/2018 a bola ukončená dohodou o urovaní, na základe ktorej žalobca zobral žalobu v celom rozsahu späť. V zmysle predmetnej dohody žalovaní 1/ až 3/ v uvedenom spore mali vyplatiť žalobcovi 8.000 eur, z toho G. I., I. sumu 4.000 eur. Dňa 03.07.2020 žalovaný odoslal notárskej kancelárii K. E. a M. E., so sídlom B. XX, J., žiadosť o prípravu úschovy na sumu 32.709,15 eur. Podľa tohto emailu odmena dražobníka je

5.260 eur a suma z dohody o urovnání je 4.000 eur. Žalobca sa domnieval, že pravdepodobne nedorozumením došlo zo strany G. I. I. k nesprávnemu výpočtu odmeny dražobníka ako aj započítanie sumy z Dohody o urovnání do nákladov dražby, nakoľko suma aká mu mala byť vyplatená, bola vyššia ako suma, ktorú notár na základe notárskej zápisnice o vydaní peňazí z notárskej úschovy uvoľnil na účet žalobcu. Na základe emailu právnej zástupkyne žalovaného C. I. E. zo dňa 07.11.2019 v súvislosti s pojednávaním ohľadne konania o určenie neplatnosti dražby a Dohody o mimosúdnom vyrovnaní, bolo konštatované a žalovaný si bol vedomý, že odmena sa podľa zákona stanovuje stropom vo výške 20 % z vymáhanej pohľadávky, t.j. 20 % zo sumy 8.400,85 eur, čo činí 1.680,17 eur a nie 5.260 eur, ako si uplatnil podľa zápisnice žalovaný. Rozdiel medzi týmito sumami predstavuje sumu 3.579,83 eur. Navyše dohoda o urovnání sporu o neplatnosť dražby by nemala žiaden zmysel, ak by žalovaný vyplatil dohodnutú sumu 4.000 eur z výťažku dražby, čo patrí žalobcovi. Suma 4.000 eur ako podiel žalovaného na Dohode na urovnání nemôže byť súčasťou nákladov dražby, čo vyplýva z predmetnej dohody. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že ako dražobník dňa 25.11.2020 odoslal do notárskej úschovy doplatok sumu 3.579,83 eur, keď aj podľa zápisnice o vydaní peňazí notár osvedčil, že do úschovy prijal sumu 36.288,99 eur a nie žalobcom tvrdých 32.709,15 eur. Žalobcom požadovaná suma 3.579,83 eur bola žalobcovi vyplatená z notárskej úschovy dňa 11.01.2021. Čo do sumy 4.000 eur, žalobcovi bolo zrejme, že po uspokojení nárokov všetkých záložných veriteľov, ktoré dosahovali cca 33.000 eur, mu ostane len nepatrná suma. Preto sa žalobca domáhal neplatnosti dražby, hoci on sám zapríčinil, že nebolo možné uskutočniť riadnu ohliadku draženého bytu. V konaní sp. zn. 11C/39/2018 sa žalovaný so žalobcom dohodli na mimosúdnom urovnání, pričom žalovaný mal vyplatiť podľa dohody žalobcovi sumu 4.000 eur, čo aj urobil tak, že žalovaný zahrnul sumu 4.000 eur do nákladov dražby. Žalovaný odmietal uzavrieť dohodu o urovnání so žalobcom, pokiaľ by mala byť suma 4.000 eur uhradená z jeho odmeny ako dražobníka, lebo v takejto výške mu odmena ako dražobníkovi ani neprislúchala. Žalovaný nevidí dôvod, pre ktorý by mal sumu 4.000 eur uhrádzať z vlastných finančných prostriedkov, mimo prostriedkov získaných vydražením bytu. Neexistovalo ani žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by konštatovalo, že zo strany dražobníka došlo k pochybeniu v procese dražby. Pokiaľ by mal žalovaný vedomosť, že žalobca žiada zaplatenie sumy 4.000,- eur z jeho finančných prostriedkov, žalovaný by nikdy k podpisu takejto dohody nepristúpil. Dohodu o urovnání považoval za uzatvorenú za nápadne nevýhodných podmienok a v tiesni, a preto je podľa neho v časti záväzku žalovaného neplatná. Tiež namietal, že mu nie je jasné, prečo žalovaný počíta počiatok omeškania pre účely úrokov z omeškania od 05.11.2020. Žalobu žiadal zamietnuť.

2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v zmysle notárskej zápisnice o osvedčení priebehu dobrovoľnej dražby nehnuteľností N 373/2018, NZ 16147/2018, NCRIs 16508/2018 zo dňa 21.05.2018 žalovaný ako dražobník realizoval dražbu bytu vo vlastníctve žalobcu, k vydraženiu došlo za sumu 52.600 eur dražobníkom G. C.. Zo zápisnice o vydaní peňazí z notárskej úschovy N 254/2020 zo dňa 11.01.2021 vyplýva, že do notárskej úschovy bolo dražobníkom (žalovaným) zložených 36.288,98 eur v prospech ostatných záložných veriteľov. Po uspokojení záložných veriteľov bolo v zmysle zápisnice žalobcovi vydaných 33.128,13 eur ako zostatok vydraženej sumy. Súd zistil, že pod sp. zn. 11C/39/2018 sa viedlo konanie o neplatnosť dražby na podklade žaloby žalobcu podanej voči žalovanému ako dražobníkovi a voči vydražiteľovi. Podľa zmluvy o vykonaní dražby č. DD/02BPND/2018 uzatvorenej medzi žalovaným ako dražobníkom a navrhovateľom dražby dňa 12.02.2018 sa v čl. VI. uvádza, že za náklady dražby sa považujú náklady na vypracovanie znaleckého posudku predmetu dražby, odmena dražobníka, odmena a náhrada hotových výdavkov notára, náklady na zabezpečenie oznámenia o dražbe v Centrálnom notárskom registri a o výsledku dražby a prístup do Centrálného notárskej registra záložných práv, náklady na prenájom dražobnej miestnosti, náklady na účelnú a zmluvnými stranami odsúhlasenú inzerciu a obligatórne zverejnenie oznámenia o dražbe, poštovné a ostatné náklady (cestovné, ubytovacie, telekomunikačné). Predpokladaná výška nákladov bola do 1.980 eur. Konanie o neplatnosť dražby bolo zastavené uznesením zo dňa 27.01.2020 na základe späťvzatia žaloby. Strany uzatvorili dohodu o urovnání zo dňa 27.12.2019, na základe ktorej sa v čl. II žalovaný (dražobník) a vydražiteľ zaviazali zaplatiť žalobcovi sumu 8.000 eur, a to každý 4.000 eur. V čl. II. 2 sa žalovaný zaviazal podpisom tejto dohody uhradiť žalobcovi sumu 4.000 eur prostredníctvom bankovej vinkulácie. Emailom zo dňa 21.10.20219 advokát žalobcu zaslal advokátke žalovaného C. E. návrh dohody o urovnání. V zmysle emailu C. E.

zo dňa 07.11.2019 adresovaného advokátovi žalobcu, bol žalobca informovaný, že žalovaný nepristúpi k podpisu návrhu dohody o urovaní, pretože žalovaný zistil po prepočítaní nároku na jeho odmenu ako dražobníka, že nárok na jeho odmenu nedosiahne ani polovicu sumy požadovanej v zmysle návrhu dohody o urovaní. Aj vydražiteľ p. C. sa vyjadril mailom zo dňa 07.11.2019 adresovaným advokátke žalovaného, v zmysle ktorého si nemyslí, že je dôvod, aby žalovaný na úhradu žalobcovi použil výťažok z dražby. Navrhol, aby výšku úhrady, ktorú navrhla konateľka žalovaného na súde, zhmotnila zamestnancovi, ktorý spôsobil súdny spor. On sám už uhradil kúpnu cenu a nechal sa vmanévrovať, aby uhradil

za dražobnú spoločnosť polovicu úhrady žalobcovi. Právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 4.000 eur listom zo dňa 19.10.2010, ktorý bol prílohou emailu doručovaného žalovanému dňa 04.11.2020. Lehota na plnenie bola do 30.10.2020.

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 488, § 585, § 37 ods. 1, § 39, § 49, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 2 písm. i), § 25 ods. 1, § 32 ods. 1, 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. S poukazom

na dispozitívny úkon žalobcu spočívajúci v čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplatenie sumy 3.579,83 eur, súd konanie v dotknutej časti zastavil. Predmetom konania zostalo zaplatenie sumy 4.000 eur s príslušenstvom, na ktorej zaplatenie sa žalovaný mal zaviazat'

na základe dohody o urovaní sporu sp. zn. 11C/39/2018 zo dňa 27.12.2019. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol vlastníkom bytu, ktorý bol predmetom dobrovoľnej dražby, ktorú ako dražobník viedol žalovaný a vydražiteľom bol G. C.. Tiež nebolo sporné, že žalobca podal žalobu o neplatnosť tejto dražby, ktorá sa na Okresnom súde Trenčín prejednávala pod sp. zn. 11C/39/2018, ktorý spor bol ukončený zastavením konania z dôvodu, že strany sporu uzatvorili dňa 27.12.2019 dohodu o urovaní, čím vyriešili spor mimosúdne. Tiež nebolo sporné, že žalovaný sumu 4.000 eur, ktorej úhrada žalobcovi bola predmetom dohody o urovaní, považoval za náklady dražby a takto k jej zaplateniu aj pristupoval. Súd po vykonaní a zhodnotení dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Žalovaný sa zaviazal dohodou o urovaní zo dňa 27.12.2019 zaplatiť žalobcovi za účelom ukončenia sporu o neplatnosť dražby sumu 4.000 eur. Žalovaný sa zaviazal túto sumu žalobcovi zaplatiť, pričom v spore nebolo preukázané, že by si žalovaný tento svoj záväzok voči žalobcovi splnil. Ak sa žalovaný bránil tým, že dohodu uzatváral v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, z čoho usudzoval na neplatnosť tejto dohody v časti jeho záväzku uhradiť sumu 4.000 eur žalobcovi, s touto argumentáciou sa súd nestotožnil. V zmysle § 49 Občianskeho zákonníka tieseň, či nápadne nevýhodné podmienky dohody totiž nie sú dôvodom neplatnosti zmluvy, ale zákonným dôvodom pre odstúpenie od dohody uzatváratej za takýchto okolností. K odstúpeniu od dohody nedošlo zo strany žiadneho jej účastníka. Z týchto tvrdených okolností preto dohoda neplatná nie je. Súd nezistil žiaden iný dôvod absolútnej neplatnosti. Žalovaný sa bránil tým, že nikdy na podklade tejto dohody nesúhlasil, že by bol on sám

zo svojich finančných prostriedkov povinný zaplatiť sumu 4.000 eur žalobcovi, ale chápal svoj záväzok tak, že tento bude uhradený z výťažku dražby, čo z dohody nevyplýva. Argumentácia žalovaného smerovala ďalej k tomu, že na uzavretie dohody s týmto obsahom nemal nikdy vôľu. Akákoľvek vada vôle na strane žalovaného v spore nevyšla najavo, a to ani výsluchom svedka. Nebolo preukázané, že by žalovaný bol k prejavu vôle zachytenému na dohode prinútený akýmikoľvek skutočnosťami, bez ktorých by k takémuto úkonu nedošlo, teda násilím, či vyhrážkou. Z výsluchu konateľky žalovaného vyplýva, že to bola ona, ktorá uzavretie dohody pôvodne iniciovala, pričom k predzmluvnému prerokúvaniu obsahu dohody dochádzalo nie narýchlo, jednorazovo pod časovým tlakom, avšak strany

po tom, čo sa rámcovo dohodli na pojednávaní o tom, že spor vyriešia mimosúdne, opakovane komunikovali po dlhší čas emailom a telefonicky. Žalovaný mal dlhší čas, aby produkoval pripomienky k obsahu dohody, prípadne aby zapracoval do dohody znenie ustanovení, ktoré by odzrkadľovali jeho predstavu o spravodlivom usporiadaní veci. To, že

v určitej fáze kreovania dohody žalovaný vyjadril nesúhlas s jej obsahom, ktorý napokon prostredníctvom svojej konateľky vlastnoručne podpísal, samo o sebe nemôže svedčiť o tom, že by nemal skutočnú vôľu podpísať dohodu s daným obsahom. Bola to samotná konateľka žalovaného, ktorá potvrdila, že ku koncu na ďalšie vyjednávanie rezignovala, keď nemala ani chuť obsah dohody konzultovať, pričom nebolo preukázané, že by táto jej rezignácia bola docieľená akýmikoľvek praktikami alebo vplyvmi, ktoré by boli v rozpore s právom. Neplatnosť tejto dohody nemôže spôsobiť ani to, že žalovaný sa spoliehal

na to, že jeho advokátka, ktorá tiež komunikovala s protistranou, vyjedнала obsah dohody v súlade s ich vzájomnou dohodou, keď ide o vnútorné vzťahy medzi advokátom a klientom bez vplyvu na záväzok voči žalobcovi. Nebolo preukázané ani to, že by advokátka žalovaného mala rozhodujúcu úlohu a vplyv na to, aký obsah dohody bol nakoniec ustálený a podpísaný, keď z jej výsluchu vyplynulo, že ona odkomunikovala protistrane len prvotné nesúhlasné stanovisko žalovaného a potom už rokovania išli mimo nej, nebola pri jej podpise a potvrdila, že mimosúdne rokovania si viedla aj konateľka žalovaného sama. Neboli preukázané ani tvrdenia o tom, že vydražiteľ pán Malatínek "silou mocou" tlačil žalovaného do uzatvorenia dohody, čím sa tiež mala zrejme odôvodňovať neplatnosť dohody, keď žalovaný nepreukázal, že by vydražiteľ pôsobil na žalovaného s cieľom protiprávnymi praktikami vylučujúcimi slobodu vôle docieľiť podpis dohody. Tvrdenie, že žalovaný mal v úmysle uhradiť žalobcovi sumu 4.000 eur za použitia výťažku dražby (ktorý žalovanému nepatrí), hoci dohoda, ktorú podpísal o tomto nesvedčí, ale naopak, vyplýva z nej, že ide o záväzok na úhradu, ktorý

na seba prevzal priamo žalovaný, nemôže nič meniť na vzájomných vzťahoch vyplývajúcich z dohody. Z dokazovania vyplynulo, že cieľom všetkých zúčastnených bolo ukončenie sporu, a to práve dohodou, ktorej obsah bol výsledkom dlhšie trvajúcich vzájomných rokovaní. Súd preto neplatnosť dohody z týchto dôvodov nezistil. Ak žalovaný tvrdil, že svoj záväzok

z dohody o urovnaní si splnil tým, že sumu 4.000 eur z dohody o urovnaní považoval

za náklady dražby a žalobcovi uhradil túto sumu z výťažku z dražby, takýto postup žalovaného nepredstavuje splnenie jeho záväzku z dohody o urovnaní. Záväzok dražobníka uhradiť sumu 4.000 eur žalobcovi za účelom mimosúdneho ukončenia sporu nie je nákladom dražby, a to ani podľa § 2 písm. i) zákona o dobrovoľných dražbách. Ide o samostatný záväzok dražobníka, ku ktorého splneniu sa dražobník zaviazal za účelom vyhnutia sa prípadných nepriaznivých následkov ďalšieho vedenia sporu. Svojím charakterom nespadá pod definíciu nákladov dražby v zmysle zákonného ustanovenia. Ani v zmysle čl. VI zmluvy o vykonaní dražby č. DD/02BPND/2018 uzatvorenej medzi žalovaným ako dražobníkom a navrhovateľom dražby dňa 12.02.2018 sa výdavok tohto charakteru ako náklad dražby nespomína a nepočíta sa s ním ani vo vyčíslení možných a predpokladaných nákladov dražby. Ak žalovaný sumu 4.000 eur predstavujúcu jeho záväzok žalobcovi považoval za náklady dražby, konal v rozpore so zákonným ustanovením § 2 písm. i) zákona o dobrovoľných dražbách. Žalovaný sumu 4.000 eur uhradil žalobcovi z výťažku z dražby. Takýto postup nemôže predstavovať splnenie dlhu, na úhradu ktorého sa zaviazal dražobník, pretože nešlo

o náklady dražby, ktoré by bolo možné z výťažku dražby uhradiť (§ 25 ods. 1 zákona

č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách). Uhradením sumy 4.000 eur žalobcovi z výťažku z dražby odôvodňujúc tento postup tým, že suma 4.000 eur je nákladom dražby, nepredstavuje splnenie dlhu žalovaného, ku ktorého splneniu sa osobne v dohode zaviazal. Nebolo preukázané, že by žalovaný svoj dlh iným spôsobom splnil, preto súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná v časti o zaplatenie sumy 4.000 eur. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania. Lehotu splatnosti žalobca odvíjal od výzvy na plnenie zo dňa 19.10.2020, kde bola určená dodatočná lehota na plnenie do 30.10.2020. Z obsahu emailu zo dňa 04.11.2020 vyplýva, že táto výzva bola žalovanému adresovaná skoršie aj poštou, čo žalovaný nerozporoval, a teda doručenie výzvy na plnenie žalovanému bolo nesporné. Ak by súd aj posudzoval (na prospech žalovaného) lehotu na plnenie až v zmysle tejto neskoršej výzvy zo dňa 19.10.2020 a nie v zmysle ustanovení dohody o urovnaní (z ktorej by vyplynula skoršia splatnosť dlhu), ak táto bola stanovená dodatočne do 30.10.2020, dňa 05.11.2020 (odkedy si žalobca uplatnil úroky z omeškania) žalovaný už bol v omeškani. Súd preto úroky z omeškania priznal od 05.11.2020. Uplatnená výška úrokov z omeškania 5% ročne nepresahovala najvyššiu prípustnú výšku úrokov z omeškania ustanovenú v § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z..

4. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 7.579,83 eur s príslušenstvom. Čo sa týka zastavenej časti konania, čo do sumy 3.579,83 eur s úrokom z omeškania, nesie procesné zavinenie na zastavení konania žalobca, ktorý sa rozhodol túto sumu ďalej neuplatňovať. Jeho úspech potom činí 47,23 %. Žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 4.000 eur

s úrokom z omeškania, čo z celku činí úspech žalobcu v rozsahu 52,77%. Z uvedeného vyplýva, že úspešnejším bol žalobca, ktorého čistý úspech (úspech – neúspech) je 5,54 %. Preto súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5,54 %.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný z dôvodu, že na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca nemal v čase podpisu dohody žiaden nárok na zvyšok výťažku z dobrovoľnej dražby, keď v súlade so zápisom na LV a podľa poradia zápisu pohľadávok druhá prihlásená pohľadávka po navrhovateľovi dražby presahovala sumu 30.000 eur. Toto tvrdenie nebolo súdom hodnotené ako dôkaz úmyslu žalobcu k podpisu dohody za „každú cenu“ napriek tomu, že ukazuje na motív žalobcu na uzatvorenie dohody v jeho osobnej naliehavosti a prospechu. V prípade dohody o urovnaní to mali byť jediné peniaze, ktoré mal žalobca obdržať. Je nesporné, že žalovaný bol tlačný do podpisu dohody o urovnaní žalobcom tým, že žalobca podal žalobu o určenie neplatnosti dražby s cieľom získať peniaze, hoci na to nemal nárok. Uvedené dôvodil tak, že chce uhradiť všetkých veriteľov a zmenšiť svoje dlhy a za takejto podmienky dostať sa k peniazom z výťažku dražby, bol žalobca ochotný vziať žalobu späť. Od začiatku to bola kalkulácia a vytvorenie materiálneho tlaku na vydražiteľa, ktorý telefonicky atakoval žalobcu s tým, že preinvestoval financie v predmete vydraženia a nebude ich môcť dlho otočiť, keď zamýšľal predaj predmetu dražby po jej zhodnotení, oboznamoval žalovaného so svojimi finančnými problémami a dával mu za vinu sled udalostí. Pokiaľ tu nedošlo k priamym vyhrážkam a k iným protiprávnym úkonom za účelom podpísania dohody o urovnaní, tak podanie žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, neustále telefonáty zo strany vydražiteľa o tom, ako dlho bude čakať na zisk s tým, že za jeho ležiacu investíciu nesie zodpovednosť žalovaný, je možné považovať za psychický nátlak. Tieto telefonáty boli značne intenzívne a sledovali dotlačenie žalovaného k dohode, na základe ktorej sa vyplatia peniaze žalobcovi. Žalovaný bol v psychickom nekomforte z neustáleho nátlaku, potom prestal komunikovať aj s vlastným advokátom a pokračovať v koncipovaní dohody o urovnaní za podmienok, ktoré mu nedávali zmysel. Žalobca nemal odovzdať predmet vydržania vydražiteľovi a umožniť mu v ňom realizovať stavebné úpravy v hodnote 10.000 eur, bol to priamy zavádzajúci úkony, ktorým následne vydieral vydražiteľa. Súd nevykonal dôkaz a nevenoval pozornosť konaniu žalobcu, ktoré spočívalo v podaní žaloby o určenie neplatnosti dražby. Žalovaný odstúpil od ďalšieho koncipovania dohody o urovnaní s tým, že mu skutočnosť, že uvedenú sumu bude musieť zaplatiť z firemných financií, po zaplatení nákladov dražby, pripadala ako ekonomický nezmysel, na čo žalovaný upozornil všetkých pred odmlčaním sa. Uvedené je známe z mailovej komunikácie a z výpovede svedka. Súd dospel k záveru, že právne vzdelanie konateľky žalovaného bolo postačujúce na pochopenie, že uzatvorenie zmluvy s výhradou nerobí zmluvu neplatnou. Žalovaný nemal dôvod zaoberať sa výhradou, nakoľko mu vzájomný súlad v interpretácii bol vydražiteľom potvrdený a takto žalovaný pristupoval k podpisu. Žalovaný zakaždým zdôrazňoval, že aktuálny zárobok je nepostačujúci na vytvorenie záväzku 4.000 eur z vlastných finančných prostriedkov. Nová dohoda o urovnaní zohľadňovala názor žalovaného na vec len v tom smere, že peniaze budú vyplatené žalobcovi z výťažku dobrovoľnej dražby v sume 4.000 eur. Pri podpise dohody žalovaný vnímal naliehavosť žalobcu, ktorý sa podaním žaloby o určenie neplatnosti dražby sám chytil do pasce zdĺhavosťou súdneho systému a tiež materiálnou tenziou vydražiteľa spôsobenou žalobcom. Žalovaný sa nestotožňuje s interpretáciou zmluvných dojednaní ohľadom svojho záväzku, nakoľko sú vytrhnuté z kontextu skutkových okolností v čase podpisu zmluvy, ktoré neboli súdom vyhodnotené ako dôkazy. Na samotnú interpretáciu dohody je potrebné zohľadniť reálny skutkový stav v čase podpisu dohody. Je irelevantné, či zákon považuje za náklady dražby takéto plnenie, či samotná zmluva o výkone dražby s uvedeným počíta, nakoľko dohoda o urovnaní sa mala týkať práv kontrahentov aktívne legitimovaných na podanie žaloby o neplatnosť dražby, teda dohoda nemala byť v zmysle zákona plne podporovaná, vyjadrovala záujem a dohodu strán a nebol nikto, kto by jej nesúlad mal odporovať na súde. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súd sa jednoznačne a správne vysporiadal s argumentáciou žalovaného. Z výsluchu svedkyne a konateľky žalovaného bolo zrejmé, že uzatvorenie dohody o urovnaní inicioval práve žalovaný. Toto jeho konanie nasvedčuje tomu, že k uzatvoreniu dohody nebol žiadnym spôsobom nútený. Ak mal žalovaný pocit, že uzatvorenie dohody je v jeho neprospech, nemal povinnosť túto dohodu uzavrieť a mohol pokračovať v začatom konaní o neplatnosť dražby, v ktorom by súd definitívne rozhodol. Žalovaný tvrdil, že pri výkone dražby nepochybil. Ak si bol vedomý toho, že jeho konanie bolo správne, v súlade so zákonom a dohoda o urovnaní mu nevyhovovala, mal pokračovať v predchádzajúcom začatom konaní. Po ukončení dražby bolo žalobcovi vyplatených 33.128,73 eur a sumu 4.000 eur, ktorú mu „vyplatil“ žalovaný, by mu bola vydaná tak či tak. Žalovaný tvrdil, že svoj záväzok z dohody o urovnaní splnil tým, že sumu 4.000 eur z dohody o urovnaní považoval za náklad dražby a žalobcovi ho preto uhradil z výťažku dražby. V tomto prípade sa nejedná o splnenie záväzku žalovaného

z dohody o urovnaní a nie je ani v súlade so zákonom. Žalovaný nepreukázal, že by zo strany žalobcu, ani zo strany tretieho účastníka dohody došlo k akémukoľvek nátlaku. Skutočnosť, že žalobca podal žalobou o určenie neplatnosti držby nemožno považovať na nátlak. Podanie žaloby je právo, ktorým disponuje každý občan Slovenskej republiky, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak žalovaný nepochybil, mal možnosť pokračovať

v začatom konaní a preukázať svoju pravdu. Skutočnosť, že žalovaný sa dobrovoľne nezúčastňoval na rokovaníach o uzatvorení dohody, nemôže byť na škodu žalobcu. Ak chcel žalovaný upraviť dohodu v jeho prospech, mal možnosť vyjadriť sa, prípadne na osobnom rokovaní. Jediný raz, kedy došlo k nesúhlasu, bolo na počiatku rokovania, avšak potom komunikácia žalovaného s protistranou ustala. Pri podpise, ako aj pred ním, mal žalovaný možnosť si celú dohodu preštudovať a vytknúť jej znenie, čo neurobil. Ide o štandardnú dohodu o urovnaní, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal vyplatiť žalobcovi sumu 4.000 eur z vlastných prostriedkov a žalobca sa zaviazal vziať žalobu o neplatnosť dražby späť, čo aj urobil. Žiadna súkromnoprávna zmluva nesmie odporovať zákonu. Zmluva v znení, v akom žalovaný považuje za „správnu“ by odporovala § 2 písm. i) zákona o dobrovoľných dražbách a zároveň by porušovala právo žalobcu. Vzhľadom k tomu, akým spôsobom pristupuje žalovaný k zákonným ustanoveniam v súvislosti s touto dohodou, je možné predpokladať, že rovnako tak pristupuje k zákonným ustanoveniam aj v súvislosti so samotnou dražbou, preto sa rozhodol navrhnúť dohodu o urovnaní. Žalobca sa plne stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, považuje ho za vecne správny, preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovaného vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z § 191 až 194 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny záver o dôvodnosti žaloby o zaplatenie sumy 4.000 eur

s príslušenstvom. Odvolací súd nezistil ani žiadne pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces a ani inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Dôvody rozsudku súdu prvej inštancie sú podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 7.579,83 eur s príslušenstvom. V zmysle notárskej zápisnice o osvedčení priebehu dobrovoľnej dražby nehnuteľností N 373/2018, NZ 16147/2018, NCRIs 16508/2018 zo dňa 21.05.2018, žalovaný ako dražobník realizoval dražbu bytu vo vlastníctve žalobcu.

K jeho vydraženiu došlo za sumu 52.600 eur dražobníkom G. C.. Žalobca podal žalobu o určenie neplatnosti dražby, ktoré konanie sa viedlo na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11C/39/2018, a to voči žalovanému ako dražobníkovi a voči vydražiteľovi. Konanie o neplatnosť dražby bolo zastavené uznesením Okresného súdu Trenčín

č.k. 11C/39/2018-104 zo dňa 27.01.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.02.2020, a to na základe späťvzatia žaloby. Medzi stranami nebolo sporné, že uzatvorili dohodu o urovnaní dňa 27.12.2019 a v čl. I. bod 3 dohody je uvedené, že žalobca podal na Okresný súd Trenčín žalobu o neplatnosť dražby, pre porušenie zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, konanie je vedené pod sp. zn. 11C/39/2018 a na pojednávaní konanom dňa 03.10.2019 sa účastníci dohodli, že spor vyriešia mimosúdne, na základe čoho uzatvárajú túto dohodu.

V čl. II bod 1 sa žalovaný ako dražobník a vydražiteľ zaviazali zaplatiť žalobcovi sumu 8.000 eur z titulu doplatenia kúpnej ceny za prevod vlastníckeho práva nehnuteľností zo žalobcu

na žalovaného 3/ (vydražiteľa), a to každý 1 tejto sumy. V čl. II. bod 2 dohody sa žalovaný zaviazal podpisom tejto dohody uhradiť žalobcovi sumu 4.000 eur prostredníctvom bankovej vinkulácie. V čl. III. bod 1 (tretia veta) účastníci dohody prehlasujú, že v prípade splnenia podmienok uvedených v čl. II. tejto dohody si nebudú navzájom uplatňovať voči sebe akékoľvek iné nároky vyplývajúce z predmetného súdneho sporu. V čl. III. bod 4 účastníci dohody podpisom dohody prehlasujú, že táto dohoda je prejavom ich skutočnej, vážnej a slobodnej vôle, nebola zjednaná v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, na dôkaz čoho pripájajú svoje podpisy. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie sumy 3.579,83 eur s príslušenstvom zastavil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.000 eur s príslušenstvom, teda predmetom prieskumu odvolacieho konania bol len nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4.000 eur s príslušenstvom.

10. Dohodou o urovnaní v zmysle ustanovenia § 585 Občianskeho zákonníka účastníci odstraňujú spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností. Dohoda o urovnaní je samostatným právnym dôvodom vzniku záväzku a po jej uzavretí sa veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku. Dohodou o urovnaní si môžu účastníci upraviť akékoľvek sporné práva, ktorými môžu disponovať. Pochybnosti sa môžu týkať otázok skutkových aj právnych, pričom môže ísť aj o pochybnosť subjektívnej povahy. Účelom uzavretia dohody o urovnaní je predísť ďalším nezrovnalostiam alebo sporom tým, že pôvodný záväzok, v ktorom sa sporné právo vyskytlo, sa zruší a nahradí novým záväzkom. Dohodou o urovnaní je teda možné upraviť vzájomné práva a povinnosti v pomerne širokom rozsahu. Dohoda o urovnaní sa môže týkať niektorých vzájomných práv a povinností, ohľadne ktorých účastníci neboli v zhode, ale aj celého záväzku (záväzkového právneho vzťahu) alebo všetkých doterajších záväzkov medzi účastníkmi (tzv. generálne urovanie), s výnimkou tých práv a im zodpovedajúcich povinností, na ktoré niektorý z účastníkov v čase uzavretia dohody o urovnaní nemohol pomýšľať (napr. ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti). Doterajší záväzok, ktorý zanikol je nahradený novým záväzkom, ktorý je obsiahnutý v dohode o urovnaní. Dohoda o urovnaní je potom samostatným zaväzovacím dôvodom.

11. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

12. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

13. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že dohoda o urovnaní zo dňa 27.12.2019 je platným právnym úkonom, ktorá svojím obsahom neodporuje účelu zákona, ani ho neobchádza a z jej obsahu (nielen formálneho označenia) nepochybne vyplýva, že vôľou zmluvných strán dohody o urovnaní bolo definitívne a neodvolateľne vysporiadať spor na základe podanej žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktoré konanie bolo vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11C/39/2018. Dohodou o urovnaní si účastníci vysporiadali a vyriešili tento súdny spor o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, a to tak, že žalovaný (dražobník) a vydražiteľ predmetu dražby (G. C.) sa zaviazali zaplatiť žalobcovi sumu 8.000 eur titulom doplatenia kúpnej ceny za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo žalobcu na vydražiteľa, každý 1 tejto sumy podľa čl. II. bod 1 dohody o urovnaní. Z čl. II. bod 2 dohody o urovnaní jednoznačne vyplýva, že sa žalovaný zaviazal uhradiť žalobcovi sumu 4.000 eur prostredníctvom bankovej vinkulácie na základe Zmluvy o bankovej vinkulácii uzavretej medzi žalovaným (dražobníkom) a vinkulujúcou bankou (J. D., M.) s dobou trvania vinkulácie najmenej do 30.01.2020, v ktorej sa banka zaviazá, že finančné prostriedky vo výške 4.000 eur uvoľní v prospech bankového účtu žalobcu do 5 dní odo dňa, kedy bude banke predložené späťvzatie žaloby v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/39/2018. Podľa názoru odvolacieho súdu, prejav vôle účastníkov obsiahnutý v dohode o urovnaní zo dňa 27.12.2019 (čl. I. a čl. II.) v zmysle jeho jazykového vyjadrenia a úmyslu konajúcich osôb, jednoznačne smeroval k uzavretiu dohody o urovnaní v zmysle ustanovenia § 585 Občianskeho zákonníka, keďže vôľou strán bolo dohodou o urovnaní vyriešiť prebiehajúci spor o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, a to okrem iného aj záväzkom žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4.000 eur. Z vykonaného dokazovania pritom nebolo preukázané, že by si tento záväzok žalovaný splnil vo vzťahu k žalobcovi, čo i len čiastočne. Neobstojí odvolacia námietka žalovaného, že dohoda o urovnaní mala zohľadňovať požiadavku žalovaného, že suma vo výške 4.000 eur bude žalobcovi vyplatená z výťažku dobrovoľnej dražby, nakoľko uvedené nevyplýva z obsahu čl. II. bodu 2 dohody

o urovnání, v zmysle ktorého sa žalovaný zaviazal uhradiť sumu 4.000 eur žalobcovi prostredníctvom bankovej vinkulácie. Pokiaľ by účastníci dohody o urovnání chceli prejavíť vôľu vysporiadať si svoje sporné nároky vytvorením nového záväzku v podobe uloženia povinnosti žalovanému zaplatíť žalobcovi sumu 4.000 eur z výťažku dobrovoľnej dražby, takáto formulácia záväzku by bola priamo obsiahnutá v dohode o urovnání /s otázkou platnosti takéhoto dojednania/, čo z čl. II. bodu 2 dohody žiadnym spôsobom nevyplýva a uvedené nemožno vyvodíť ani z obsahovej stránky záväzku. Žalovaný sa tak nemohol zbaviť svojej povinnosti zaplatíť žalobcovi sumu 4.000 eur vyplatením tejto sumy z výťažku dobrovoľnej dražby, ktorý spôsob vyplatenia záväzku nebol obsiahnutý v dohode o urovnání a žalovaný bol povinný zaplatíť sumu 4.000 eur z vlastných finančných prostriedkov. Nemožno súhlasiť s námietkou žalovaného, že je irelevantné, či zákon považuje takéto plnenie/záväzok za náklady dražby, či zmluva o výkone dražby s uvedeným počíta, keď predmetná pohľadávka žalobcu voči žalovanému titulom dohody o urovnání nemôže byť započítaná do nákladov dražby z dôvodu, že takéto plnenie nespadá pod zákonnú definíciu nákladov dražby v zmysle ustanovenia

§ 2 písm. i) zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Rovnako neobstojí ani ďalšia odvolacia námietka žalovaného, podľa ktorej podstatné skutkové okolnosti v čase podpisu dohody o urovnání neboli súdom vyhodnotené ako dôkazy. Súdu prvej inštancie bola dohoda o urovnání predložená žalobcom spolu so žalobou s tým, že súd na pojednávaní za účelom zistenia skutkového stavu, ktorý predchádzal uzatvoreniu dohody o urovnání, vykonal výsluch svedkyne C. I. E. (právnej zástupkyne žalovaného v konaní o určenie neplatnosti dražby vedenom pod sp. zn. 11C/39/2018) a konateľky žalovaného. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadril k dohode o urovnání so záverom, že táto je platná, pretože boli splnené podstatné náležitosti pre jej uzavretie, ďalej uviedol, čo bolo predmetom tejto dohody, že dôvodom jej uzavretia bolo definitívne vyriešenie sporu o určenie neplatnosti dražby, ako aj to, aké okolnosti predchádzali uzavretiu dohody o urovnání.

14. Žalovaný v odvolaní namietal, že bol tlačенý do podpisu dohody o urovnání tým, že žalobca podal žalobu o určenie neplatnosti dražby a zo strany žalobcu a vydražiteľa došlo k priamym vyhrážkam a iným protiprávnym úkonom za účelom podpísania dohody o urovnání, teda na žalovaného bol vytvorený psychický a materiálny nátlak. S tvrdením žalovaného odvolací súd nesúhlasí, tieto skutočnosti neboli zo strany žalovaného v konaní preukázané. Nebola preukázaná absencia vôľe žalovaného pri uzatváraní dohody o urovnání a použitie bezprávnej vyhrážky zo strany žalobcu.

15. Bezprávnou vyhrážkou je vyhrážka, ktorou je vynucované niečo, čo nesmie byť vynucované. Môže spočívať v tom, že je vyhrážané niečím, čo hrozíaci vôbec nie je oprávnený vykonať, alebo čo síce oprávnený vykonať je, ale nesmie tým hroziť tak, aby niekoho primäl k určitému právnemu úkonu, nie je potrebné aby cieľ, ktorý je sledovaný použitím bezprávnej vyhrážky, bol sám protiprávny. Musí ďalej ísť o vyhrážku takého druhu a takej intenzity, aby podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu u toho, voči komu bola použitá, vzbudila dôvodnú obavu, a vyhrážka musí byť adresovaná tomu, ktorého právny úkon sa vynucuje, alebo osobám jemu blízkym. Medzi bezprávnou vyhrážkou a právnym úkonom musí byť príčinná súvislosť (NSČR sp. zn. 22Cdo/2016/2001). Neplatný je právny úkon, ktorý nemá zákonom požadované náležitosti, pričom existencia vôľe je v súlade s ustanovením § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka esenciálnou náležitosťou každého právného úkonu. Ak subjektu chýba vôľa, ide o právny úkon absolútne neplatný.

16. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda o urovnání uzatvorená medzi sporovými stranami dňa 27.12.2019 je platná a účinná. Z dokazovania vyplýva, že dohoda o urovnání bola uzatvorená v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka dobrovoľne, bola prejavom slobodnej a vážnej vôľe zmluvných strán, ktorú podpísali zmluvné strany dohody o urovnání. Súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s platnosťou dohody o urovnání, na závery ktoré odvolací súd poukazuje. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k uzavretiu dohody o urovnání

pod nedovoleným nátlakom žalobcu alebo vydražiteľa. Uzavretiu dohody o urovnání predchádzali najmenej dvojmesačné rokovania. Žalobca mal tak dostatok času si uzavretie dohody premyslieť. Rovnako bolo pred súdom prvej inštancie preukázané, že žalovaný bol v konaní o určenie neplatnosti dražby vedenom pod sp. zn. 11C/39/2018 zastúpený advokátom a mal možnosť sa s ním spojiť, poradiť sa, pričom z výpovede svedkyne

C. E. vyplynulo, že mimosúdna dohoda bola iniciatívou najmä zo strany konateľky žalovaného, čo potvrdila aj samotná konateľka. Bez ohľadu na skutočnosť, že žalovaný nesúhlasil s návrhom

dohody o urovnaní v znení, aby žalovaný zaplatil navrhovanú sumu žalobcovi z vlastných finančných prostriedkov, následne žalovaný nechcel ďalej komunikovať s účastníkmi a odmlčal sa od mimosúdneho rokovania, je zrejmé, že sa žalovaný sám, po zvážaní reálnych možností zmluvných strán, slobodne rozhodol pristúpiť

ku kompromisnému riešeniu a vysporiadať si vzájomné sporné práva a záväzky uzatvorením dohody o urovnaní v znení čl. II. dohody. Ako už vyššie konštatoval odvolací súd, nemožno sa stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, že dohoda o urovnaní zohľadňovala požiadavku žalovaného v tom smere, že suma 4.000 eur bude vyplatená žalobcovi z výťažku dražby, nakoľko takýto spôsob uhradenia záväzku žalobcovi z čl. II. bodu 2 dohody

o urovnaní nevyplýva. Je plne prirodzené, že výsledkom dohody o urovnaní nie je úplné uspokojenie a deklarovanie všetkých práv určitej strany, pretože vzdanie sa určitých práv vyvažuje práve výhoda spočívajúca v skutočnosti, že strany si už nebudú ďalšie práva

z urovnaných vzťahov uplatňovať a dôjde k rýchlejšiemu plneniu, oproti prípadnému vymáhaniu pohľadávok v súdnom spore. V prípade, ak žalovaný nesúhlasil s tým, aby bola suma 4.000 eur vyplatená žalobcovi z finančných prostriedkov žalovaného, nemožno konanie predchádzajúce uzatvoreniu dohody o urovnaní v podobe mimosúdnych rokovaní účastníkov, v podobe prebiehajúceho súdneho konania o určenie neplatnosti dražby a telefonátov žalovaného s vydražiteľom, ktorý investoval finančné prostriedky do predmetu dražby

za účelom následného predaja predmetu dražby, vyhodnotiť ako neoprávnený psychický nátlak, bezprávnú vyhrážku, v dôsledku ktorej by bol žalovaný pozbavený svojej slobodnej vôle nepodpísať dohodu. Žalovaný mal možnosť sa s dohodou o urovnaní oboznámiť, mal dostatok času na jej preštudovanie a pokiaľ nesúhlasil so spôsobom uhradenia záväzku

vo vzťahu k žalobcovi tak, ako to namietal, mal možnosť s dohodou nesúhlasiť, dohodu nepodpísať a súd mohol naďalej konať a právoplatne rozhodnúť vo veci určenia neplatnosti dražby. Nebola tak preukázaná absencia vôle žalovaného pri uzatváraní dohody o urovnaní

a použitie bezprávnej vyhrážky zo strany žalobcu a vydražiteľa. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 4.000 eur titulom dohody o urovnaní, súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na zaplatenie uvedenej sumy.

17. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).